

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobce: Ž**, se sídlem D., K., zastoupeného JUDr. Janem Rathem, advokátem se sídlem Na Poříčí 19, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, obor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **D. P. K.**, se sídlem L., V., zastoupené JUDr. Václavem Krondlem, advokátem se sídlem Jiráskova 2, 360 01 Karlovy Vary, o **žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se o d m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**
- IV. **Žalobci se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrací soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 22. 12. 2014 (doručenou zdejšímu soudu téhož dne) se žalobce domáhá vydání rozsudku, kterým by soud ve smyslu § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) uložil žalovanému, aby v řízení sp. zn. SZ 052653/2012/KUSK REG/LS, v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, čj. 9 As 179/2013-47, vydal rozhodnutí, jímž se předmětné řízení přerušuje a žalobce se odkazuje k rozhodnutí otázky vlastnického práva k místně příslušnému soudu.

Žalobce nejprve popsal skutkové okolnosti předcházející předmětnému řízení, tedy že podáním ze dne 6. 1. 2012 se přihlásil jako účastník do řízení o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „D. P. K.“ (dále jen „územní řízení“) vedeného Městským úřadem Kosmonosy, stavebním odborem (dále jen „stavební úřad“). Svě účastenství v tomto řízení vyvozoval z titulu vlastnictví melioračních zařízení zabudovaných v pozemcích parc. č. , č. , č. , č. a č. vše v k. ú. Kosmonosy, na nichž měla být část stavby areálu realizována. Uvedl, že zmiňovaná meliorační zařízení nabyt od Zemědělského družstva S., přičemž tato zařízení považoval za stavbu z hlediska občanskoprávního i z hlediska stavebně právního. Stavební úřad však shledal, že žalobci vlastnické právo k melioračním zařízením na stavebních pozemcích nesvědčí, a proto usnesením ze dne 10. 2. 2012, čj. st 153/2011-14-328-A, rozhodl tak, že žalobce účastníkem územního řízení není. Žalobce proti tomuto usnesení podal odvolání, to však žalovaný zamítl a napadené usnesení stavebního úřadu potvrdil. Proto podal proti tomuto rozhodnutí žalovaného správní žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který svým rozsudkem napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť shledal potřebu dalšího rozsáhlého a zásadního dokazování ohledně majetkoprávních vztahů k melioracím a pozemkům žalobce. Žalovaný však podal proti zmiňovanému rozsudku Krajského soudu v Praze kasační stížnost a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2013, čj. 9 As 179/2013-47, dovodil, že Krajský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalovaného ze zcela nesprávných důvodů, a proto napadený rozsudek zrušil, avšak nevrátil krajskému soudu věc k dalšímu řízení, neboť rozhodnutí žalovaného by vzhledem

k charakteru vytýkaných pochybení nebylo možno v dalším soudním přezkumu zhojit. Současně Nejvyšší správní soud svým rozsudkem uložil žalovanému, aby opětovně rozhodl o odvolání žalobce proti usnesení stavebního úřadu, který bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Jak žalobce dále uvedl, připsím ze dne 6. 8. 2014 vyzval žalovaného, aby učinil veškeré kroky, které mu uložil Nejvyšší správní soud, tj. aby ve věci účastenství žalobce rozhodl tak, že předmětné řízení přeruší a odkáže žalobce k podání určovací žaloby k civilnímu soudu. To však žalovaný dosud neučinil. Na výzvu žalobce reagoval žalovaný tak, že odmítl ve věci dle závazného rozsudku Nejvyššího správního soudu rozhodnout a odkázal na své rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013, čj. 078260/2013/KUSK, kterým žalovaný rozhodl o účastenství žalobce tak, že mu jej nepřiznal. Žalobce k tomu uvádí, že posledně zmiňované rozhodnutí žalovaného sice bylo vydáno ve stejné právní věci, nicméně nebylo vydáno v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Toto rozhodnutí tedy nemůže obstát a mělo by být zdejším soudem zrušeno, popř. by mělo být označeno za nicotné. Nakonec žalobce dodal, že pro nečinnost žalovaného podal dne 18. 11. 2014 stížnost k Ministerstvu pro místní rozvoj, kdy se ve smyslu § 80 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) domáhal zjednání nápravy, nicméně této stížnosti nebylo sdělením ze dne 8. 12. 2014, č. j. MMR-39702/2014-83/3142, vyhověno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve popsal chronologii jednotlivých úkonů, k nimž došlo od podání žádosti žalobce o vstup do územního řízení až do vydání výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. V souvislosti s tím poukázal na skutečnost, že v období mezi zrušením jeho „prvního“ rozhodnutí Krajským soudem v Praze a projednáním jeho kasační stížnosti opětovně rozhodl o odvolání žalobce proti usnesení stavebního úřadu, a to rozhodnutím ze dne 31. 5. 2013, čj. 078260/2013/KUSK, jímž odvolání žalobce zamítl. Toto rozhodnutí sice žalobce rovněž napadl správní žalobou, kterou však dne 4. 8. 2014 vzal zpět, čímž se vzdal možnosti soudního přezkumu a rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2013 tak akceptoval. Žalovaný sice připustil, že byl právním názorem shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vázán, nicméně v předmětné věci již žádné řízení nevedl, neboť jeho rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013 bylo posledním úkonem, který ve věci učinil, a to ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, přičemž dle § 48 správního řádu nemůže v předmětné věci rozhodnout dvakrát. Nesouhlasil-li žalobce s obsahem posledně vydaného rozhodnutí, mohl jej nechat přezkoumat ve správním soudnictví, což i učinil, ovšem svým zpětvzetím žaloby dosáhl zastavení řízení. Žalovaný se rovněž nedomnívá, že by jeho rozhodnutí bylo nicotné. Vzhledem k výše uvedenému má žalovaný za to, že ve věci rozhodl, tudíž se necítí být nečinným, a proto nepovažuje žalobu za důvodnou a navrhl její zamítnutí.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že nesouhlasí s argumentem žalovaného, že by svou zákonnou povinnost vydat rozhodnutí ve věci splnil vydáním rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013. Znovu poukázal na to, že žalovaný je vázán právním stanoviskem Nejvyššího správního soudu, který konstatoval, že stavební úřad a potažmo i žalovaný si sám nemohl učinit úsudek o sporné otázce vlastnického práva žalobce, neboť tuto otázku nelze rozhodnout ve správním řízení za situace, kdy správní orgány nemohly zjistit vlastnické právo z žádné veřejnoprávní evidence. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud jasně stanovil žalovanému povinnost odkázat žalobce na řízení před občanskoprávními soudy. K tomu však rozhodnutím ze dne 31. 5. 2013 nedošlo, neboť žalovaný jím navzdory opětovně posuzuje otázku majetkoprávní povahy, čímž překračuje své zákonem dané pravomoci, což činí dané rozhodnutí nicotným. Veškerá další rozhodnutí žalovaného navazující na chybná rozhodnutí o nepřiznání účastenství žalobci trpí nezhojitelnou vadou, neboť vychází z hodnocení vlastnického práva žalobce k melioračním zařízením správními orgány. Konkrétně poukázal na stavební povolení stavebního úřadu ze dne 3. 7. 2012, č. j. 1403/2012-4-330, v jehož bodě 18 je stanovena podmínka, že samotné provedení stavby musí být projednáno i s vlastníkem odvodňovacího zařízení a vyjádření tohoto vlastníka

je nutno předložit též při závěrečné kontrolní prohlídce. Dle žalobce tak správní orgány vydávaly též kolaudační rozhodnutí k předmětné stavbě s tím, že samy autoritativně určily vlastníka vedlejšího odvodňovacího zařízení, a to i přes fakt, že takovouto pravomocí nedisponují.

Osoba zúčastněná na řízení se ve svém vyjádření k věci ztotožnila s popisem skutkového stavu věci dle vyjádření žalovaného. Poukázala též na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně na usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 27. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, a rozsudek ze dne 9. 12. 2010, čj. 5 Ans 10/2010-157, podle nichž je správní orgán v případě zrušení svého rozhodnutí krajským soudem povinen pokračovat v řízení a řídit se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost, přičemž nerespektování soudního rozhodnutí a nepokračování v řízení může dle okolností znamenat nečinnost. Dle osoby zúčastněné tedy žalovaný postupoval správně, pokud ve věci jednal a vázán právním názorem Krajského soudu v Praze opětovně rozhodl ve věci rozhodnutím ze dne 31. 5. 2013. Žalobce měl možnost podat proti tomuto rozhodnutí žalobu, což sice učinil, avšak následně ji na základě vlastního uvážení vzal zpět, v důsledku čehož se rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013 stalo nejen pravomocným, ale ani jej nebylo možno dále přezkoumávat v rámci správního soudnictví. Je zcela nežádoucí, aby o téže věci existovala dvě rozhodnutí téhož správního orgánu a žalovaný proto nemůže takový nežádoucí stav vytvářet tím, že ve věci bude vydávat další rozhodnutí, aniž by bylo předem odstraněno jeho rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013. Nepokračoval-li žalobce v zahájeném řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí, nemůže se jeho nulity dovolávat nyní.

Krajský soud v Praze se před samotným věcným projednáním žaloby zabýval včasností a přípustností žaloby, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je opožděná.

Podle ustanovení § 80 s. ř. s. platí, že žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu „*lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon*“ (odst. 1), přičemž „*Zmeškání lhůty nelze prominout*“ (odst. 2).

Jak plyne z ustanovení § 71 odst. 3 písm. a) a b) správního řádu, „*Pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.*“

Žalobce se projednávanou žalobou domáhá vydání rozhodnutí (resp. usnesení), jímž se přerušuje řízení a jímž se účastník vyzývá k zahájení občanskoprávního soudního řízení, neboť má za to, že žalovaný je povinen takto konat na základě závazného právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 197/2012-47 (dále též jen „*předmětný rozsudek*“). Zdejšímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že předmětný rozsudek byl vydán ve věci týkající týchž účastníků jako v nyní projednávané věci, přičemž Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalovaného zrušil rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 11. 2012, čj. 47 A 23/2012-143, kterým bylo zrušeno žalobcem napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2012, č. j. 071151/2012/KUSK. Toto rozhodnutí žalovaného však navzdory rozhodnutí o kasační stížnosti „*neobživlo*“, neboť Nejvyšší správní soud jej i nadále ponechal zrušené a vrátil věc k dalšímu řízení přímo žalovanému, který měl opětovně rozhodnout o odvolání žalobce. Předmětný rozsudek nabyt již v den svého vydání právní moci, z čehož vyplývá, že již 31. 10. 2013 byli oba účastníci se závazným právním názorem

Nejvyššího správního soudu objektivně seznámeni. Jak zdejší soud dále ověřil z doručky ve spisu Nejvyššího správního soudu, správní spis byl v dané věci žalovanému po skončení řízení o kasační stížnosti doručen již dne 8. 11. 2013. Od tohoto data tedy měl žalovaný kromě zrušujícího rozsudku k dispozici též spisový materiál a nejpozději počínaje tímto dnem mohl objektivně začít provádět úkony správního řízení. Datum 8. 11. 2013 je tudíž rozhodující pro určení počátku lhůty pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu, od jejíhož uplynutí se následně odvíjí lhůta pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti dle § 80 odst. 1 s. ř. s. Lhůta pro vydání správního rozhodnutí činí standardně 30 dní, v případech výslovně předvídaných pod písm. a) zmiňovaného ustanovení § 71 odst. 3 dochází k prodloužení této lhůty o dalších 30 dní, v případech uvedených pod písm. b) dochází k prodloužení této lhůty o dobu nutnou k provedení potřebného úkonu. V nyní posuzovaném případě se žalobce domáhá vydání usnesení o přerušení řízení, což je rozhodnutí procesní povahy, k jehož vydání logicky musí dojít dříve než k vydání rozhodnutí ve věci samé. Úkony vyjmenované v ustanovení § 71 odst. 3 písm. a) a b) správního řádu (např. nařizování ústního jednání, konání místního šetření, doručování do ciziny atd.) jsou ze své povahy správními činnostmi, jejichž smyslem je pomoci dokončit probíhající řízení. Případné provádění těchto úkonů je proto způsobilé prodloužit základní 30 denní lhůtu jen ve vztahu k rozhodnutím, jimiž se řízení končí, nikoliv však ve vztahu k rozhodnutím, jimiž se pouze upravuje průběh řízení (tedy například právě usnesení o přerušení řízení); stejně tak o zvláštní složitosti případu uvedené pod písm. a) předmětného ustanovení by bylo možno uvažovat pouze ve vztahu k rozhodnutí ve věci samé, nikoliv však ve vztahu k rozhodnutí upravujícím běh řízení, při jehož vydávání se žádné hodnocení případu neprovádí. Lhůta stanovená zákonem pro vydání žalobcem požadovaného rozhodnutí (usnesení) proto nemůže být delší než základních 30 dní. Naopak, v případě procesního rozhodnutí bude 30denní lhůta zpravidla lhůtou krajní, neboť (jak již bylo výše uvedeno) k vydání procesního rozhodnutí musí přirozeně dojít dříve než k vydání meritorního rozhodnutí, pro které zákon stanoví lhůtu k vydání primárně.

S ohledem na výše uvedené závěry proto ode dne 8. 11. 2013 (doručení správního spisu žalovanému) počala běžet 30denní lhůta pro vydání rozhodnutí (§ 71 odst. 3 správního řádu), kdy s ohledem na způsob počítání lhůt ve správním řízení [§ 40 odst. 1 písm. a) správního řádu] vyšel konec lhůty na den 8. 12. 2013, což byla neděle, proto posledním dnem lhůty pro vydání rozhodnutí byl nejbližší pracovní den, tedy 9. 12. 2013. Následující den, tj. 10. 12. 2013, tak byl prvním dnem, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí žalovanému marně proběhla, a od tohoto data je nutno odvíjet běh jednorocní lhůta pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného (§ 80 odst. 1 s. ř. s.), jejíž poslední den případného včasného podání připadl na 10. 12. 2014. Žalobce však podal žalobu až dne 22. 12. 2014, tedy po posledně uvedeném datu. Jeho žaloba je tedy podána opožděně.

K výše uvedenému lze poznamenat, že urgencye ze strany účastníka či sdělení správního orgánu, že nejsou dány důvody, aby ve věci dále rozhodoval, nelze považovat za úkony mající vliv na běh lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2006, č. j. 8 Ans 3/2005-107, či ze dne 22. 8. 2007, č. j. 5 Ans 10/2006-108). Bezúspěšné vyčerpání prostředků stanovených zvláštním zákonem k ochraně proti nečinnosti správního orgánu je sice nezbytnou podmínkou pro věcné projednání žaloby ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., nemá však žádný vliv na běh lhůty stanovené dle § 80 odst. 1 s. ř. s. pro její podání. Sdělení žalovaného ani jeho nadřízeného orgánu proto nemohou být skutečnostmi zakládajícími běh nové lhůty pro vydání rozhodnutí, a tím pádem ani lhůty pro podání nečinnostní žaloby.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. platí, že „soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.“ S ohledem na shora uvedené skutečnosti nemohl Krajský soud v Praze postupovat jinak než žalobu pro opožděnost odmítnout.

Jelikož došlo k odmítnutí žaloby, soud se již nemohl zabývat jejím věcným projednáním a přezkoumávat otázku případné nečinnosti. Přesto nad rámec výše uvedeného odůvodnění poznamenává, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se lze vůči správnímu orgánu domáhat pouze uložení povinnosti vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (§ 79 odst. 1 věta první s. ř. s.), přičemž v projednávané věci žalobcem vyžadované usnesení o přerušení řízení spolu s výzvou k podání občanskoprávní žaloby nemá povahu ani rozhodnutí ve věci ani osvědčení. Navíc možnost domáhat se vydání usnesení o přerušení řízení prostřednictvím nečinnostní žaloby obecně dosud nepřipouští ani judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 15. 12. 2004, čj. 2 Ans 4/2004-116).

Zdejší soud si je navzdory tomu vědom určité specifičnosti tohoto případu, neboť zatímco v judikovaných věcech bylo žádáno o vydání přerušujícího usnesení pouze z důvodů odstranění průtahů v řízení, tak v nyní posuzovaném případě je o totéž žádáno přímo s odkazem na závazný právní názor soudního rozhodnutí (důvodností této žalobní argumentace se však soud s ohledem na opožděnost žaloby již bohužel nemůže podrobněji zabývat). Krajský soud v Praze si je rovněž vědom, že jádrem sporu mezi účastníky není ani tak samotné vydání usnesení o přerušení řízení společně s výzvou k podání občanskoprávní žaloby, ale existence rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2013, č. j. 078260/2013/KUSK. Jak totiž plyne z podání účastníků, mezi žalobcem a žalovaným není sporu o závaznosti předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu, z něhož je vyvozována povinnost přerušit řízení a odkázat na řízení u civilního soudu (žalovaný ostatně ve svém vyjádření vázanost tímto závěrem připustil), ale o to, zda i navzdory vydání nového rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013 lze v novém řízení provádět další úkony (žalovaný zde argumentuje překážkou věci rozhodnuté dle § 48 odst. 2 správního řádu). Krajský soud v Praze k výše uvedenému jako *obiter dictum* dodává, že žalovaný zmiňované rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013 vydal sice poté, co zdejší soud svým rozsudkem zrušil jeho dřívější rozhodnutí ze dne 4. 5. 2012, ale zároveň ještě předtím, než Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti žalovaného proti zrušujícímu rozsudku zdejšího soudu (žalovaný totiž nevyužil možnosti požádat o odkladný účinek kasační stížnosti dle § 107 odst. 1 s. ř. s.). Tím nastala poněkud problematická situace, kdy rozsudek Nejvyššího správního soudu vyslovuje závazný právní názor, že žalovaný si v rámci posuzování otázky účastenství v územním řízení nemůže činit vlastní úsudek o rozsahu vlastnického práva, neboť tak může činit pouze civilní soud; naproti tomu v téže věci existuje rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013, z jehož odůvodnění vyplývá, že žalovaný rozsah vlastnického práva zjevně posuzoval. Jinými slovy mezi účastníky je pravomocným rozhodnutím vyřešena určitá otázka, ale zároveň v téže věci existuje pravomocné rozhodnutí správního orgánu, jehož závěry soudní řešení této otázky zcela popírají. Takovouto situaci rozhodně nelze považovat za žádoucí. Žalovanému samozřejmě nelze vyčítat, že po vydání zrušujícího rozsudku zdejšího soudu stihl ve věci rozhodnout dříve, než Nejvyšší správní soud projednal jeho kasační stížnost (bez odkladného účinku kasační stížnosti žalovaný ostatně nějak rozhodnout musel). Žalovaný se však mýlí, tvrdí-li, že po vydání předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu se svého rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013 nemohl nijak „zbavit“, protože mu již uplynula lhůta pro zahájení přezkumného řízení dle § 96 odst. 1 správního řádu. Přezkumné řízení totiž není jediným prostředkem, jímž správní orgány mohou prolomit svá pravomocná rozhodnutí, neboť správní řád zná též institut obnovy řízení, jejíž zahájení může iniciovat jak správní orgán (§ 100 odst. 3 správního řádu), tak i účastník na základě žádosti (§ 100 odst. 1 a odst. 2 správního řádu). Jednou ze skutečností, s níž zákon spojuje zahájení obnovy řízení, je právě i zrušení či změna rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno [§ 100 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Příkladem této skutečnosti je bezpochyby i zrušení rozsudku krajského soudu, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013. K zahájení obnoveného řízení je navíc možno (na rozdíl od žalovaným zmiňovaného zahájení přezkumného řízení) přistoupit v objektivní tříleté lhůtě (§ 100 odst. 3 správního řádu).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dále soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal ani osobám zúčastněným, neboť jim v řízení neuložil žádnou povinnost (podle § 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, soud vrátil žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Soudní poplatek bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 4. května 2015

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Alena Lébllová